

samo da bo oltarček popoln; saj videz tako nič ne pomaga, le namen velja. A kuharica ni bila tega mnenja; podoba tistega svetnika, ki se časti, mora biti pred nami, sicer je zamera in molitev bi bila brezuspešna.

In naposled se je vendar našla tudi ta svetnica. Podobar v bližnjem mestu K. je imel med ropotijami starinski kip sv. Ane.

Zob časa je bil sicer na njem marsikaj poškodovan, a svetnice resno - prijazno lice ni pri tem bilo izgubilo svoje prikupnosti. Nadica ga je dobila skoro zastonj. Presrečna ga je postavila na namenjeno častno mesto na oltarček, popolnoma prepričana, da nje želja bo po tej priprošnjici uslišana.

(Dalje.)

Najlepši dan . . .

„Prijatelji in znanci dragi vi,
pozabite ves srd in črt!
Vi je ne vidite, ne vidite,
a jaz jo čutim v sebi — smrt . . .

Oh, odpustite, mnogo sem zagrešil,
izvabil mnogo solz vam iz oči . . .
Po sreči hrepenel sem žive dni,
vse dni . . . in rekel sem ko oni kralj:
V najlepšem svojem dnevu, ko noben oblak
ne skriva solnca sreče mi od zore v mrak,
glasno, veselo bom zvoniti dal,
da svet bo znal: ta je njegov najlepši dan!
— A ni ga bilo, ni . . . zdaj lega mrak teman
v življenje moje . . . z Bogom . . . srd in črt
pozabite — jaz čutim v sebi smrt . . .“

In zahté prijatelji, solze vderó
na mrtvega se druga jim. — „Kako težko
pač ločil si, prijatelj, se od tod
v zavesti, da v življenja tvojo pot
nikdar ves dan ti v polni sreči ni sijal;
in bilo treba ni, da bi zvoniti dal . . .“

In ven iz mesta v novi, tihi dom
prijatelja v solzah neso;
za njim gre dolg sprevod, in ta in ta
obriše mokro si oko . . .
A tam — ! O čuj te težke melodije!
Otožno in veselo v svet done . . .
Zvone, zvone mu s štirimi glasno,
njegov najlepši dan zvone . . . zvone.

Vinko Vinič.

Ob vrbi.

Ob vrbi otožen slonim,
v valove zelene strmim,
v valove šumeče . . .
Vpogiblje se vrba do tal,
in liste poljublja ji val,
z njo tajno šepetaje.

Nad vodo se nagnem lahno,
da čul šepetanje bi to:
o sreči bežeči,
ki vžival v nekdanjih jo dneh
na dragih domačih sem tleh
v mladosti ljubeči . . .

Na vrbi list zatrepeta,
in valček lahno zašumlja
o sreči zgubljeni . . .
Ob vrbi otožen slonim,
in sreče nazaj si želim,
ki cvela je meni.

Narjan Pretko.

Dr. Matjaz Janžek